

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Den 15de November 1887.

37te Aargang.

En Epistel

til

Medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Kjære Brødre og Søstre!

Det forekommer os at være passende, at en Epistel skulde blive oplæst for Kirkens Medlemmer ved den halvårlige Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ifølge den Sædvane, som har været iagttaget ved de sidste fem General-Konferencer.

Præsident Taylors Død.

Efter som nogle af Apostlene, formædlest Omstændigheder, som ere velbekendte for de Hellige, ere forhindrede fra at fremstille sig for Offentligheden, saa er det indlysende, at Kirkens Medlemmer forvente at høre fra dem paa anden Maade angaaende deres Haab i Henseende til Guds Værk.

Formædlest Præsident John Taylors Bortgang, som Kirken nyligen har maattet begræde, føles en dybere Interesse i Apostlenes Ytringer. To Gange forud har Kirken maattet begræde Tabet af dens Præsident, og hver Gang har Begivenheden bevirket et dybt Indtryk hos dens Medlemmer. Ved denne Lej-

lighed er denne sørgelige Begivenhed forbunden med en større Betydning end det vilde have været, hvis det havde fundet Sted paa en almindelig Maade. Præsident Taylor døde i Landsflygtighed. For omtrent to og et halvt Aar har han været tvungen til at holde sig skjult og afsondre sig fra alle offentlige Sammenkomster med det Folk, som han elskede mere end sit eget Liv.

Formædlest hans Død maa Kirken for tredie Gang begræde Bortgangen af den Mand, som har staaet som dens Præsident og som Profet, Sér og Aabenbarer for denne Generation. Den Erfaring, som de Hellige have erhvervet sig ved at gjenne-gaa disse Prover, har været af en overordentlig stor Værdi for dem. De have derved lært, at Gud er mægtig til at opholde sit Værk, og at de ikke behove at angstes eller frygte for dets Bestyrrelse.

Efter Profeten Josefs Martyr-død opstode Mand, som foregave at have Rettighed til at indtage hans Plads som Kirkens Overhoved. Nogle bleve

vildledte ved disse Paastande, fordi de ikke kjendte Præstedømmets Orden.

Apostlenes Ansvarlighed.

Nogen Tid før Profeten Jofefs Død blev han inspireret af Herren til at intodese sin Bortgang fra denne jordiske Skueplads. Dette fremgik ved forskellige Lejligheder, men viste sig især ved den store Vengstelse, som han udviste ved at overdrage de tolv Apostle det hellige Præstedømmets Røgler og Autoritet, som han havde erholdt. Han erklærede baade offentligt og privat at de vare udrustede og fuldkommen kvalificerede til at fremme Guds Rige, og at han rullede Ansbaaret over paa de tolv Apostles Skuldre.

Præsident Woodruffs personlige Vidnesbyrd.

Jeg, Wilford Woodruff, som er den Sidste, der lever i Kjødets, som var nærværende ved ovennævnte Lejlighed, føler det som en Pligt, jeg skylder Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige saavel som hele Verden at give mit Vidnesbyrd til alle Nationer, hvilket er det sidste af Alle, at Jofef Smith den Guds Profet om Vinteren 1843—44 kaldte de tolv Apostle tilfammen i Nauvoo og anvendte mange Dage til at give os vore Begavelser og lære os de hellige Principer, som Gud havde aabenbaret til ham. Ved én Lejlighed stod han i vor Midte næsten i 3 Timer og underviste os om Guds Værk i denne store og sidste Husholdning, som Gud havde begyndt paa Jorden i disse sidste Dage. Værelset var ligesom om det var opfyldt med fortærende Ild, og Profeten var iført Guds Kraft og hans Ansigt skinnede med stor Klarhed; og han endte sin Tale, som jeg aldrig kan forglemme hverken i Tid eller Evighed, med følgende Ord:

„Brødre! jeg har været meget æng-

stet i min Sjæl af Frygt for, at jeg skulde blive borttaget fra Jorden med Guds Riges Røgler uden at overdrage dem paa Andres Hoveder. Gud har beseglet paa mit Hoved alle Rigtets Røgler, som ere nødvendige til at organisere og opbygge Kirken, Zion og Guds Rige paa Jorden og til at berede de Hellige for Menneskens Søns Komme. Nu takker jeg Gud, mine Brødre! at jeg har levet og set den Dag, da jeg har haft Lejlighed til at give Eder Eders Begavelser, og jeg har nu beseglet paa Eders Hoveder af den Myn- dighed, som henhører til det aroniske og melkisedekke Præstedømme og ligesaa Apostelskabet med alle dets Røgler og Kræfter, som Gud har beseglet paa mig, og jeg overdrager nu hele Arbejdet, Byrden og Ansvarligheden, som henhører til Guds Kirke og Rige, paa Eders Skuldre og byder Eder i den Herres Jesu Kristi Navn at berede Eder til at frembære Guds Kirke og Rige for Guds, Engles og Mænds Ansyn, og dersom I ikke gjøre det, ville I blive fordoimte.“

Den samme Aand, som den Gang opfyldte Værelset, brænder i mine Nærer, medens jeg nedskriver dette Vidnesbyrd. Profeten bestiftede Ingen uden de tolv Apostle til at staa som Hoved for Kirken og styre dens Affærer.

Præsidentskabet blandt Apostlene.

Da Profeten Jofef var falden for Morderne, kjendte de, som vare i Besiddelse af Guds Aand og levede efter dens Vejledning, den gode Hyrdes Røst, og de bleve ikke bedragne af Mænd, som gjorde Paastand paa at holde Myn- digheden. Kirkens Hovedstyrke fulgte dem, hvem Gud havde udvalgt, hvilke hans Tjener Jofef var bleven beselet at berede for denne store Ansvarlighed. De tolv Apostle med Præsident Brigham

Young som deres Hoved blev det præsi-
derende Raad i Kirken.

Den Lektie, som Kirken den Gang lærte angaaende Præstedømmets Orden og Rettighed, er aldrig siden bleven forglemmt. Da Præsident Young blev borttaget fra os, fandtes der ingen delte Meninger blandt Apostlene; og Kirkens Medlemmer gjorde næsten ikke et Spørgsmaal, angaaende hvis Rettighed det var at præsidere. Præsident John Taylor indtog den Stilling, som tilkom ham, og Guds Værk rullede frem usforstyrret med en Enighed og Harmoni mellem Alle, som vare forbundne med det, som var behagelig at beskue. Han har staaet som Hoved for os næsten i 10 Aar, og i den Tid har han været i Besiddelse af de Gaber og Kvalifikationer, som tilhørte hans høje og hellige Kaldelse. Hans hele Liv har været saaledes, at det kan betragtes med den største Tilfredsstillelse og Glæde af Alle, som elske Sandheden og beundre Guds Tjeneres Standhaftighed. Fra den Tid han blev døbt som Medlem i Kirken indtil hans Aand tog Flugten fra Jorden, vakkede han aldrig i at forsvare og forkynde Aetfærdighedens Principer. Under alle de afveglende Omstændigheder og Scener, hvilke han og Guds Folk bleve kaldte til at gjenne-gaa, midt i de største Prøver og den dybeste Sorg blev hans Nøst altid opløstet til Opmuntring og Haab, og da Stormen naaede sit Højdepunkt, stod han mandigen og udviste det største Mod og en uroffelig Hengivenhed for Guds Zion

Formedelst Herrens Styrelse faldt det i hans Lod at være med Profeten Josef og Patriarken Hyrum, da de bleve myrbede for Sandheden, og hans Blod blev blandet med deres. Endskjont han blev haardt saaret ved denne Beskighed, undgik han dog Døden paa

en mirakuløs Maade. Han var en Mand, som Herren elskede, for hvilket det Faktum, at han valgte ham til at præsidere over sin Kirke efter hans Tjener Brigham, er et Vidnesbyrd. Vi føle taknemmelig til Gud vor evige Fader, at vi have været tilstedede det Privilegium at leve sammen med Præsident John Taylor og nyde hans Selskab og være hans Medarbejdere. Vi anse det som en stor Gæde, at vi have været begunstige-de med hans og Profeternes og Apostlenes Selskab, hvilke have før ham gaaet ind i Aandernes Verden. Vi glæde os ved Haabet om den Fryd, vi skulle erholde, naar det skal tilstedes os at indgaa i deres Selskab.

Ansvarligheden at præsidere over Kirken er atter falden paa de tolv Apostle. Præsident Taylors Raad-givere, Brodrene George D. Cannon og Josef F. Smith, have siden hans Død atter taget deres Pladser i de tolv Apostles Rvorum, af hvilket de vare Medlemmer paa den Tid, de bleve kaldte til Raad-givere i det første Præsidentsskab.

Syv og halvtredindstyve og et halvt Aar ere henrundne siden Kirken blev organiseret. Naar vi betragte dem, hvis Selskab vi nu nyde, hvor Faa er der da ikke tilbage af dem, som i Begyndelsen ved Herrens Styrelse hjalp til at lægge Grundvol-den til dette Værk og vare Profetens Medarbejdere i Kirkens første Dage. Der er kun én Apostel tilbage af dem, som den Gang tilhørte deres Raad i Profeten Josefs Levetid eller paa den Tid, da disse Dale først bleve beboede. De øvrige trofaste Apostle, som bleve ordinerede under Profeten Josefs Vedelse ere alle gaaede bag Sløret. Siden Præsident Youngs Død ere fire gaaede ind i den anden Verden, og i samme Tidsrum ere syv

blevne ordinerede til Medlemmer af de tolv Apostles Kvorum. Dette giver os et Begreb om de hurtige Forandringer, som finde Sted, og hvor snart en ny Slægt har taget en virksom Del i Zions Opbyggelse.

Apostlens Arbejde.

De af os, som have haft Frihed til at rejse omkring, have anvendt vor Tid til at besøge de forskjellige Staver og mødes med de Hellige i deres Kvartals-Konferencer. Nogle have arbejdet i Mexiko Andre i Arizona, ligesom de ogsaa have besøgt Staverne i Idaho og Utah. Disse Kvartals-Konferencer have været ledjagede med ypperlige Resultater. Folket er kommet tilhammen og er bleven undervist og belært angaaende vigtige Emner, hvilket har haft gode Folger. Uagtet det giver Apostlene betydeligt Arbejde at besøge dem, saa opmuntres vi dog til fremdeles at gøre det paa Grund af de Fordele, som Folket nyder ved disse Besøg; thi Folket bliver derved bekendt med de almindelige Bevægelser og Raad. Vi have nydt megen Glæde og Tilfredsstillelse i dette Arbejde især ved at beskue de Helliges forøgede Trofasthed.

De Helliges Trofasthed.

Endskjønt mange af de ledende Mænd have været fraværende, idet nogle af dem have været indesluttede i Fængsel, saa har Folket dog vedblevet at være bestandigt og har søgt med forøget Iver at udføre sine Pligter. Forsølgelsen, som de have været underkastede, har bragt Folket til at tænke og handle for sig selv og ikke stole saa meget paa Andres Ledelse. Dette maa absolut bringe gode Folger. Det er nødvendigt, at alle Kirkens Medlemmer

skal anvende sin Fornuft og overveje og tilbørlig forstaa, hvorfor de gaa paa den Vej, som Gud har udpeget for dem. Vor Fader i Himmelen fordrer streng Lydighed af sine Hellige. Han har givet os en fri Vilje til at tænke og handle for os selv efter eget Tykke og erholde et Vidnesbyrd fra ham angaaende Principernes Sandhed, han har lært os, og han fordrer, at vi skulle være standhaftige og ubevægelige i Udførelsen af enhver Ting, som er nødvendig til vor Salighed.

Vi have haft en stor Tilfredsstillelse ved at bevidne det Mod og den Værdighed, som de Hellige have lagt for Dagen i de Prover, som de have gennemgaaet de sidste tre Aar. Deres Opførsel har været rosværdig, de have udvist stor Værdighed. Den Overbærelse, Taalmodighed og Styrke, som de have udvist, er et Bevis for, at Gud har været med dem. Der har ofte været begaaet Voldsomheder, som vilde have oprørt andre Folk til grusomme Handlinger. Mænd og Kvinder i andre Samfund vilde være blevene desperate over en saadan Behandling, men Herren har givet sit Folk Kraft til at styre deres Følelser og bevare Freden.

De have søgt at undgaa at gøre Oprør og udgøde Blod, og selv naar vore Fjender have udgødt de Helliges Blod og de have haft de stærkeste Marsjager, have de dog holdt sig tilbage. Fordomme forhindrer maaske denne Nation og dens Regenter fra at anerkende for nærværende Folkets adle Opførsel under disse mange prøvende Omstændigheder og Marsjager, som de have haft til at gøre Oprør; men Tiden vil komme, naar dette vil blive anerkendt og de Sidste-Dages Hellige erholde den Berømmelse, som de tilkomme for deres Selvbeheerskelse og Højmodighed gennem hele denne Forsølgelse.

Børneforeningerne, etc.

Der er bleven tilbørlig sørget for vort Folks Fremfærd og Opdragelse ved Oprettelse af Foreninger blandt alle Alasjer. Der er ikke noget Folk, som vi ere bekendte med, blandt hvem saadanne Forholdsregler anvendes for Medlemmernes Udvikling og Varetægt, som der findes blandt de Sidste-Dages Hellige i alle Aldere. Derjom vi og vore Børn ikke gjøre Fremgang i Ophøring og Kundskab om Principerne, som henhøre til dette og det tilkommende Liv, da er det fordi vi ikke benytte de Lejligheder, som tilbydes os. Vi have ligeledes Søndagskoler til Undervisning for dem, som ere større, hvor de kunne lære Saliggjorelsens Principer og blive bekendte med Historien om Guds Værk og uddannes til at gjøre større Fremgang. Vi have dernæst de unge Mænds og unge Damer's Foreninger, hvilke ere blevne organiserede for Udviklingen af de Unges Evner og kvalificere dem i enhver Henseende for Ugespøster i Livet. Desforuden have vi Præstedømmets forskjellige Kborumer, hvilke enhver værdig ung Mand kan komme til at tilhøre. De unge Damer kunne ogsaa, naar de tiltage i Aar, finde en nyttig Sfære blandt Hjelpeforeningerne, hvilke ere organiserede i den Hensigt at hjælpe Viskopperne og deres Naadgivere tiligemed Lærerne i Varderne med at sørge for de Fattiges Fornødenheder og de Lidendes Trang. Ved Hjelpe af disse Organisationer, hvilke ere af stor Interesse for Folket, kunne enhver fra den tidligste Barndom til Modenheds Alderen blive ledet fremad Skridt for Skridt fra en Grad af Kundskab til en anden, indtil de ere tilfulde kvalificerede til at udføre alle Pligter henhørende til Mænds og Kvinders modne Alder.

For saa vidt som vi vide, udføre de Søstre, som have Bestyrelsen af

Børneforeningerne, et rosværdigt Arbejde ved at vække en Interesse hos de Smaa og ved paa en ensfoldig Maade at lære dem saadanne Ting, som deres Forstand kan fatte. Vi haabe, at vise og forstandige Søstre ville skjænke disse Foreninger deres Varetægt og Opmærksomhed. Den Sæd, som jaas i Børnenes Hjærter ved, hvad de der lære, vil i kommende Aar frembringe en overflødig Høst og vil bevirke Glæde i de Helliges Hjærter.

Søndagskolerne.

Fremgangsmaaden, som bruges i vore Søndagskoler i Zion, bringer stor Tilfredshed, endskjønt den upaatvivlelig for en Del er standstødt paa Grund af at saa mange Brødre og Søstre, som i tidligere Dage have virket i dem, ere forhindrede fra at virke paa Grund af deres paatvungne Traværelse. Vi have med Glæde lagt mærke til, at Skolernes saavel som Lærernes og Disciplenens Antal stadig forøges i den Rapport, som indsendes af Foreningens Embedsmand, ligesom de præsiderende Myndigheder i vore Byer søge at gjøre Søndagskolen til en af de ledende Institutioner, som ere oprettede. Det glæder os ogsaa at vide, at Søndagskoler og unge Mænds og unge Damer's Foreninger ere oprettede i de fleste udenlandske Missioner, hvor som helst det er hensigtsmæssigt, saasom i Storbritanien og paa Fastlandet i Europa, paa Ny Zealand og paa Sandvichs Verne saavel som i de adspredte Øene i Missionen i de Forenede Stater. Disse Institutioner bidrage til at oplyse og danne Karaktererne hos de Sidste-Dages Helliges Børn.

De unge Mænds og unge Damer's Foreninger udrette ogsaa meget godt i vore Byer, og vi ønske at minde vore Brødre og Søstre, som ere beskæftigede

med dette prisværdige Foretagende, at den oprindelige Hensigt med disse Foreninger saavel som med Søndagskolerne var, at Børnene og de Unge blandt de Hellige skulde blive oplyste om Evangeliets Principer og faa Troen forøget paa Guds Aabenbaringer, hvilket Dje-med bestandig bør erindres. Bøgerne, som anvendes, burde næsten uden Undtagelse være Guds aabnede Ord, som det indeholdes i ældre og nyere Aabenbaringer tilligemed andre af Kirkens Skrifter. De Lærdomme, som fremsættes om skjønt ligefrem, korte og simple, burde være saadanne, som ville forøge Troen hos Ungdommen og frembringe Agtelse og Kjærlighed til Gud og de guddommelige Principer, som han i sin Naade har gjort os delagtige i. Alle Forsøg paa at forhindre denne Hensigt, selv om de end ere nok saa ringe, burde afværges. Evangeliets Aand og Lærdomme burde ubetinget lede os i alle vore Administrationer, som staa i Forbindelse med denne Sag. Al Diskussion om teologiske Emner, som Gud i sin Visdom endnu ikke tilfulde har aabenbaret, bør undgaaes saa meget som muligt. Vi vide, at der gives Personer, som finde mere Behag i at omtale nyhstiske Spørgsmaal, som vi med vor indskrænkede Forstand ikke kunne omfatte, end de gjøre i at omhandle Gjenstande, som ere tydelige, simple og nødvendige for vor nærværende Fremgang. Herren har aabenbaret meget, som vi kunne forstaa, og som vi burde lære for at være nyttige i det Arbejde, som paahviler os her, og vi behøve ikke at indlade os i Diskussioner om Ting, som ikke paa nogen Naade har nogen Indflydelse paa vor Ulykkelighed her eller paa vor Salighed herefter. Saadanne Emner skulde derfor ikke optage Tiden i de teologiske Klasser og Kvorummoderne og for-

hindre mere nyttige Emner fra at blive omhandlede. I Børneforeningerne, Søndagskolerne og de Unges Foreninger burde Sangen skjænktes tilbørlig Opmærksomhed. Sangovelsjer kunne ikke alene gjøres tiltrækkende, men fordelagtige for de Unge, og de ville bidrage til at forøge deres Kundskab. Den Interesse, som nu tages iblandt os i Henseende til Sang og Musik, har tilbraget sig stor Opmærksomhed, og de som have Smag for samme kunne let udvikle den ved de Lejligheder, som nu tilbydes Alle, som ønske at dyrke den. I Stedet for at have nogle Faa til at danne et Sangkor i disse Foreninger og udføre Sangen for dem, burde Alles Stemmer forenes i harmonisk Musik for at udtrykke deres Hjertes Følelser i Hymner og Sange. Dette vilde forøge Forsamlingens Glæde, og bringe Alle til at føle, at de have en lige Interesse i Tilbedelsen og Glæden.

Hjælpeforeningerne.

Hjælpeforeningernes Mission er i Virkeligheden stor og velgjørende. Der er ingen Grænse for deres Arbejde og Virksomhed saa længe som Lidelse og Mangel findes i vor Midte; de kunne hjælpe de Lidende ved at føde de Hungrige og klæde de nøgne, hvilket i Særdeleshed er deres Mission. I Udførelsen deraf staaer menneskelig Sympati og guddommelig Barmhjærtighed i en hødig Samklang. Naar vi yde Hjælp til de Fattige, da er Kjærlighed til Gud og vore Medmennesker tydelig tilkjendegivet. Det er mere rosværdigt for en Hjælpeforening at kunne sige: „Der er Ingen i vort Distrikt, som mangler Føde, Klæder eller Husly" end at rapportere en Kassebeholdning paa mange Kroner, medens de Fattige ere i Mangel.

Disse Foreninger have udrettet meget

Godt iblandt os, og Medlemmerne have været en stor Hjælp til Præstedømmet i de forskjellige Distrikter med at sørge for de Trængende og afhjælpe deres Mangel, som behøvede Hjælp. Vi opmuntre dem til at vedblive med dette Arbejde og nedbede Herrens Velsignelse over dem og alle deres Anstrængelser i at lindre Menneskelighedens Lidelser.

Fattigforførgelse.

Da Vintertiden nærmer sig, er det rigtigt, at enhver Biskop og hans Raadgivere skulde tage de nødvendige Skridt for at sørge for de Fattige i sit Distrikt paa en tilbørlig Maade. De bør lade Hjælpeforeningerne assistere dem i dette Arbejde. De Fattiges rimelige Fornødenheder bør afhjælpes, og Fattigdommens Kvaler undgaaes. Gud har storlig velsignet os i vore Marker og Haver, i vore Flokke og Hjorder og givet os hyggelige Boliger og Midler til at forføre os med, og vi bør altid erindre Apostlen Jakobs Ord: „En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge Faderløse og Enker i deres Trængsel, at bevare sig selv ubesmittet af Verden.“

Det har altid været vort Folks Sædvane at opmuntre Industri og tilintetgjøre Dovenskab i enhver Form, og vi forvente at alle Personer i Forhold til deres Styrke selv skulde bidrage til deres egen Ophold; men der er mange Tilfælde, hvor Gamle, Svage og uheldig stillede Personer ikke med den største Stræbsomhed og Sparsonnelighed kunne forføre sig selv ved eget Arbejde. Det vilde bevirke et stort Onde iblandt os, hvis vi opmuntrede Nogen til at leve paa Samfundets Godgjorenhed. Ungen Slags Tiggeri skulde tillades; men de, som kunne Arbejde, bør anskaffes Beskæftigelse. Personer, som have Afgtelse for sig selv, ville være glade over at

erholde Arbejde, hellere end at leve paa Andres Barmhærtighed. Alle skulde opmuntres til at arbejde i Forhold til deres Styrke. Denne Fremgangsmåde vil afhjælpe Armod, opmuntre Selvanstrængelse og Selvtillid og forøge Selvagtelse. Det er en stor Glæde at tænke sig, at Tiggeri er ukjendt i vore Byer. Der er ingen Nødvendighed for, at Nogen, selv om han end er nok saa trængende, skal offentlig bede om Almisse; men medens dette er Tilfælde, skulde de, som søge at skjule deres Fattigdom og skamme sig ved at forlange Hjælp, omhyggelig sørges for af Hjælpeforeningerne under Biskoppernes Vejledning, saaledes at Ingen skal lide Mangel paa Føde eller nogen anden Nødvendigheds-Artikel, som behøves til Livets Ophold. Det Samfund, hvis Hjærte er aaben for de Lidendes Raab og er villig til at meddele Andre af dets Midler, som Herren har givet det, kan altid være sikker paa at have Herrens Yndest; thi han elsker dem, som ere venlige mod deres Medmennesker og afhjælpe Andres Trang; hvis Hærter ere ømme og velvillig afhjælper de Trængendes Fornødenheder.

Fasteoffer.

I nogle af vore Byer stjaentes der ikke tilbørlig Omhu med Opamlingen af Folkets Fasteoffer. Den første Torsdag i Maanedoen er bestemt i Kirken som en Dag til Faste og Bon, hvilken Dag bør iagttages. Fasteoffringerne burde indsendes med en gavmild Haand til Biskopperne i hvert Distrikt, at han dermed kan forsyne dem, som ere afhængige af Distriktet for Hjælp. Nogle Distrikter behøve betydelig Hjælp fra Kirken til deres Fattige, fordi deres egne Fasteoffringer ikke ere tilstrækkelige, medens der undertiden gives andre Distrikter, der ingen Fattige have, som

behøve Hjælp. Stavs-Præsidenterne burde arrangere det saaledes, at de Biskopper, hvor de ikke forbruge deres Fasteoffer, kunde sende, hvad de ikke behøve til dem, som have flere Fattige end deres egen Fasteoffer kan forsyne. Paa denne Maade kan hele Folket faa en lige Lejlighed til at gjøre sin Pligt mod de Fattige.

Følgerne af Gavnildhed.

Erfaringen har givet overflodige Beviser for, at de, som ere punktligt til disse og andre Pligter, som Herren fordrer, modtage hans Velsignelser. Gud velsigner dem, som opofre sig for hans Gjerning alene med Guds Ære for Sjæle. Som Bevis herfor behøve vi blot i de forskjellige Byer at betragte de Eldster, som have anvendt mange Aar af deres Liv paa Missionen. Endstjønt deres Forretning i Hjemmet har været overladt til deres Hustruer og Børn, ere de dog ikke meget fattigere end deres Medbrødre, som have forblevet hjemme.

Vi behøve blot at se omkring os for ligeledes at forviisje os om, at de, som ere gavmilde i at give til Guds Værks Fremme, ere velsignede af Herren. Dette var gamle Israels Erfaring og det er ogsaa vor, men uagtet de herlige Forjættelser er der dog for megen Uegtyldighed udvist med Hensyn til frivillige Gaver. De Hellige bør paamindes om de Pligter, som paahviler dem. Vore Børn skulde ogsaa læres derom, at det kunde blive en Bane hos dem punktligt at opfylde disse Ting. De, som punktligt have iagttaget disse Fordringer, kunne bevidne den Glæde og de mange Belønninger, som de have erholdt fornødelst Opfyldelse deraf.

Gavnildhedens Lov synes at være et Værn, som Herren har opstillet for sit Folk, mod Rigdoms Besiddelses onde Folger. Han har sagt, at Jordens Rigdomme ere hans, og han advarer os imod Stolthed, at vi ikke skulde blive lig Nephiterne i gamle Dage. Vi ere bekjendte med, hvilken Udelæggelse det forarsagede iblandt dem. og vi burde ikke spare nogen Umage for at forhindre Rigdommens onde Folger iblandt os. Mange kunne tjene Herren og være ydmyge saalænge de ere fattige, men kunne ikke taale Rigdom. De blive da gjærrige og opløstede i Stolthed og forglemme deres Gud. De derimod, som bestandig erindre Herrens Befalinger, som meddele de Fattige af de Midler, som Herren skjænker dem og hjælpe til at fremrulle hans Værk, lægge et Baand paa sig selv hvorved de forhindre Satans Magt fra at øve Indflydelse over sig til at lede dem bort fra Herrens Veje. Under de nærværende Forhold ere de, som samle Rigdomme og kunne tilvejebringe for dem selv og Familier Luxus og Fordeler, som deres Naboer ikke kunne erholde, i Fare for at danne en egen Klasse og føle sig hævet over Resten af Folket. Dagen vil komme, naar en mere fuldkommen Orden vil blive antaget iblandt os, og da kan det siges, at der er hverken Fattige eller Rige i Zion; det vil siges, vi skulde ikke være delte i Klasser; men Alle skulde have det nødvendige for Livets Nygde og Velvære. Indtil den Dag kommer, bør vi omhyggelig værne imod Rigdoms Forsørelse, dersom vi ønske, at vi og vore Familier skulde vedblive at være Sidste-Dages Hellige.

(Fortsættes.)

Den 15de November 1887.

Sabbaten.

For nogle Dage siden faldt et Skrift os i Hænderne, hvori det Spørgsmaal var fremfat: „Hvilken Dag holder Du hellig, og hvorfor holder Du den hellig?“

Udgiverens Hensigt med ovenstaaende Spørgsmaal er uden Tvivl at bringe Læseren paa den Tanke, at ingen Sabbats Helligholdelse kan være antagelig for Gud, medmindre den sker paa den syvende Dag, hvilken de paastaa er Lordagen, grundet paa det Faktum at Joderne helligholde den Dag.

Det er ikke vor Hensigt at gennemgaa alle de Steder i Bibelen, som de henvise til; men kun korteligen berøre nogle af de vigtigste af de anførte Skriftjprog.

§ 1 Mosebog 2. 1—3 Vers underrettes vi om, at Herren, efter at han havde fuldendt Skabelsen i sex Dage, hvilede paa den syvende Dag fra al sin Gjerning. „Og Gud velsignede den syvende Dag og helligede den; thi paa den Dag hvilede han fra al sin Gjerning, som Gud skabte og gjorde.“

Vi spørge nu, vare de sex Dage Ugedage eller vare de Tidsperioder, Herrens Dage? hvilke ere lig et tusind af vore Aar. Hvis de vare Ugedage, saa spørge vi, hvorledes blev det Aften og Morgen de tre første Dage, efter som Solens Lys først skinnede paa Jorden den fjerde Dag, fra hvilken Tid vore Dage begyndte? Hvis derimod Skabelses-Dagene vare sex tusind Aar, hvorom der ikke kan være nogen Tvivl; thi baade Bibelen og Geologien hylder denne Mening, da maa den syvende Dag ogsaa være et tusind Aar, i hvilken Tid han hvilede fra sin Gjerning. Skriften lærer os ogsaa med Sikkerhed, at den syvende tusind Aar skal blive en Sabbatshvile for Guds Folk, hvorom Læseren kan forvisse sig ved at læse Hebr. 4de Kap. og Ab. 20de Kap. m. fl. Steder. Vi se saaledes at dette Skriftsted ikke har nogen Hentydning til den menneskelige Sabbat.

Da Moses erholdt Loven, den Tugtemester, der blev føjet til for Overtrædelsens Skyld, indtil den Sød kom, hvem Forjættelsen gjaldt, blev der sagt: „Sex Dage skal al Gjerning gøres; men paa den syvende Dag er Sabbatshvile, en Hellighed for Herren, hver den, som gjør Arbejde paa Sabbatdagen, skal visjefigen dø. Derfor skulle Israels Børn tage vare paa Sabbaten, saa at de holde Sabbaten hos deres Efterkommere til en evig Pagt. (2 Mosb, 31, 15—16.)

Derjom den ovenfor anførte Befaling ikke henhøre til de kjødelige Bud indbefattede i Tugtemesteren, hvorfor udføre da ikke de, som saa strængt hænge ved den syvende Dags Helligholdelse, Dødsdommen paa de i blandt dem, som overtræde Sabbaten; thi det er vistnok ikke sjældent at saadant sker; men i dette Tilfælde ere de villige til at bortkaste Tugtemesteren. Men, siges der: Sabbaten er en evig Pagt og blev indstiftet førend Loven blev givet og kan derfor ikke forandres. Lad os se, om dette forholder sig saaledes.

Duiskjærelsen blev befalet Abraham, fire hundrede Aar førend Loven blev givet, som en evig Pagt baade for hans Afkom og den Fremmede, som var

fremmed midt iblandt dem; (1 Mosebog 17, 7—13). Hvorfor lade de, som holde saa stærkt paa de evige Pagter, sig ikke ogsaa omstjære? Nej! siges der: Evig betyder et begrænset Tidrum, og Omstjærelsen ophørte med Kristi Komme paa Jorden, Apostlene afstøffede den iblandt Fremmede og sagde, „at dette var den Helligaands Beslutning“. (Ap. Gj. 15. 28.) Godt! dersom den evige Pagt i det ene Tilfælde var begrænset til den Tid, hvorfor da ikke ogsaa det andet?

Moses prøvede paa at lære Israaliterne Herrens rene Bud; men de forstod dem ikke og forhærdede deres Hjærter og „Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det“. (Hebr. 4. 2.) Formedelt denne Gjenstridighed siger Gud: „Og jeg, jeg gav dem ogsaa Skikke, som ikke vare gode, og Kette, ved hvilke de ikke kunne leve.“ (Ezkiel 20, 25.) Lad Læreren selv domme, enten den Skik at udrydde dem, som overtraadte Sabbaten, var god eller ikke, eller om de med Apostlen ville kalde den „et Nag, som hverken vi eller vore Fædre have formaaet at bære“.

Føderne, som levede paa Kristi Tid, vare meget nidkjære for deres Fædrene. Skikke og klagede ofte over, at Jesu og hans Disciple overtraadte de Gamles Bedragter. Iblandt de Ting, som de anklagede ham for var ogsaa dette, at han overtraadte denne Sabbat. Han udviste ikke alene selv Ringeaagt for deres Bedragt, men forsvarede endog den tilshneladende Fejl, som Disciplene havde begaaet idet de plukkede Aæ paa Sabbaten. Jesus sagde: „Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, ikke Mennesket for Sabbatens Skyld. Saaledes er Menneskens Son en Herre ogsaa over Sabbaten.“ (Mark. 2, 27—28.)

Af det ovenfor anførte Skriftsprog lære vi: 1) Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, med andre Ord: den blev givet som en Hviledag, at Legemets Styrke maatte fornyes; at Tjeneren og Tjenestefvinden maatte vederkvæges og Dren og Ajsenet hvile sig. 2) Menneskens Son er en Herre ogsaa over Sabbaten; med andre Ord: han var ikke bunden til Fødernes Sabbats Helligeholdelse; men ligesom han forandrede mange andre Bud, saaledes var han ogsaa „en Herre over Sabbaten“.

Vi ville nu forsøge at vise Læreren de Forbilleder, som pege hen til en Forandring af Sabbaten. Hvem véd ikke at mange af de Anordninger, som Moses gav Israaliterne, vare Forbilleder paa Kristus. Der iblandt kan anføres Paaskelammet, Blodbetænkelsen, det uhyrede Blods Højtid o. s. v. I Forbindelse med denne Fests blev Israael befaleet: „Og paa den første Dag skal være Eder en hellig Sammenkaldelse, der skal ikke gjøres noget Arbejde paa den, alene det, som skal ædes af hver Person, det alene maa tilredes for Eder.“ (2 Moseb. 12, 16. 3 Moseb. 23, 7—8. 4 Moseb. 28, 18—25.) Vi spørge nu: Var ikke Offerlammet et Forbillede paa det jandede Offerlam, Kristus? Var ikke det uhyrede Brods Højtid et Forbillede paa det levende Brød, Jesum Kristus, som kom ned af Himmelen? Jo visjeligent! Men hvortil da denne hellige Sammenkaldelse paa den første Dag? Hor hvad Apostlen Paulus siger til Hebræerne 7, 12: „Naar Præstedømmet omstiftes sker jo og nødvendigen en Omstiftelse af Loven.“

Dersom et Minde om Skabelsen skulde vedligeholdes ved den tyvende Dags Helligeholdelse, er det da underligt om den første Dag skulde indtage dens Plads naar Skabningens Jubelaar begyndte; naar Jesus, der kjøbte os med sit Blod til Gud, rejste sig som „en Herre og Kristus“; Herre ogsaa over Sabbaten?

Han blev sendt til at udraabe² for de Fængne Frihed, og for de Bundne Fængslets Opførelse, et „Subelaar“ større end nogen, som hidtil havde været kjendt iblandt dem.

Evangelisterne berette, at Jesus opstod paa den første Dag og aabenbarede sig for Maria. En Engel befalede hende at sige hans Disciple, at han (Jesus) vilde gaa foran dem til Galilæa, og der skulde de se ham. Dette Møde fandt Sted paa den første Dag i Ugen. (Se Joh. 20, 19, 26.) Det var ikke et tilfældigt Møde; men Englen havde bestemt baade Tiden og Stedet, og Disciplene havde rejst fra Jerusalem for at overvære det. Thomas som ikke var iblandt dem, saa ham den efterfølgende første Dag, da de atter vare forsamlede. Her finde vi, at Jesus aabenbarede sig i to paa hinanden følgende første Dage i Ugen, paa hvilke Disciplene havde forsamlet sig i Galilæa ifølge deres Herres og Mesters Ordre, endstjønt Frygten for Jøderne var saa stor, at de laafede Dørene.

Et andet Mindetegn blev ogsaa indstiftet, nemlig Nadveren, og det berettes i Apostlenes Gjerningers 20, 7 Vers, at Disciplene forsamlede sig paa den første Dag for at iagttage denne Anordning. Hvorfor bestemte Jesus ikke sit Møde med dem paa den jødiske Sabbat, at han derved kunde have givet dem et fornyet Indtryk af dens Hellighed? Hvorfor nøde ikke Disciplene Nadveren paa den jødiske Sabbat og vedblive at vedligeholde dens Højtidelighed. Vi finde ikke at Apostlene omtale den jødiske Sabbat paa anden Maade end Lejligheder, hvilke de grebe til at forkynde deres Herres og Mesters Vilje; Lejligheder, som enhver Missionær vilde benytte sig af.

Det er forbausende at betragte med hvilken Nøjagtighed Forbillederne bleve opfyldte, og da Alt var fuldbragt, og han havde aabnet Døren for de Fængne, satte han de Bundne i Frihed ved at bryde Dødens Baand og rejste sig triumferende fra de Døde, idet han førte mange af de Hensøvede med sig, hvilke lode sig se for mange i Jerusalem. O, hvilken stjern og herlig Dag! Kan man undres over, at „en Omstiftelse af Loven“ skulde finde Sted? Naar Nogle i den galatistiske Menighed lærte, at de burde holde Mose-Loven og lade sig omskjære og iagttage de gamle jødiske Helligdage og Højtider siger Paulus: „O, I uforstandige Galater! Hvo har fortryllet Eder, at I ikke lyde Sandheden? Eder, hvem Jesus Kristus var malet for Dine som korsfæstet iblandt Eder.“ (Gal. 3.) „Nu, da I kjende Gud, ja meget mere ere kjendte af Gud, hvorledes vende I da atter tilbage til den svage og fattige Børnelærdom, hvoraf I atter forfra ville gjøre Eder til Trælle? I tage Vare paa Dage og Maaned og Tider og Aar. Jeg frygter for Eder, at jeg maatte har arbejdet forgæves paa Eder.“ (Gal. 4, 9—11. Derjom den jødiske Sabbat skulde vedblive, hvorfor bebrejder han da Galaterne for at gjøre, hvad de burde gjøre?

„Derjom I lade Eder omskjære nytter Kristus Eder Intet.“ (Gal. 5, 2.) Maaſte Nogen vil sige, hvad har Omstiftelsen med Sabbaten at gjøre? Svaret er, de ere begge evige Tegn, som Herren indstiftede i den gamle Pagt.

Meget mere kunde siges om dette Emne, men Pladsen tillader ikke en yderligere Udvikling for nærværende. Vi ville derfor slutte med et Uddrag af en Aabenbaring, som Herren gav til Profeten Josef Smith paa en Søndag. Herrens Ord lyder saaledes: „Og paa det at Du mere fuldkommeligent maa

kunne holde Dig ubesniittet af Verden, skal Du gaa til Bedehuset og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag; thi sandelig denne er en Dag, der er bestikket Eder til Hvile fra Eders Arbejde til at ove Eders Andagt for den Allerhøjeste. Ikke desmindre skulle Eders Bønner opjendes i Retfærdighed alle Dage og til alle Tider; men kom ihu, at paa denne Dag skal Du ofre dine Gaver og dine Sakramenter til den Allerhøjeste og bekjende dine Synder for dine Brødre og for Herren. Og paa denne Dag skal Du intet bestille uden at tillave din Føde i Hjærtets Enfoldighed, at din Faste maa være fuldkommen." G.

Ankomst og Beskikkelse. Den 8de ds. ankom følgende Missionærer hertil fra Utah: J. A. Hendriksen, Ferdinand Jacobsen og Rasmus Larsen fra Logan; Olof Jönsson fra Brigham; D. J. Svenson fra Plain City; Julius Johnson fra Hyrum; Jonas Ostlund fra Elsinore; Olaus T. Nilson fra Heber og Anders Mortenson fra Porterville. Vi byde alle disse Brødre velkommen og ønske dem Lykke og Glæde i deres Arbejde.

De bleve beskikkede at arbejde som følger: F. Jacobsen og R. Larsen i Aarhus Konf., J. A. Hendriksen og J. Johnson i Kristiania Konf., J. Ostlund i Stockholm Konf., D. J. Svenson og O. T. Nilson i Gøteborg Konf., D. Jönsson og A. Mortenson i Skaane Konf.

A. C. Fliggare,

Præsident for den scandinaviske Mission.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Mødet aabnedes Lørdagen den 29de Oktober om Aftenen Kl. 8^{1/2} med Sang og Bøn, hvorefter Konferencens Præsident W. S. Hansen fremstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger og opmuntrede de Hellige til at bevare god Orden og Ro under Forsamlingerne og altid være flittige i at holde Guds Bud. And. Michaelsen blev enstemmigt valgt til Skriver i Konferencemødet.

Grenenes forskjellige Forstandere afgave mundtlig Rapport om Tilstanden i de Virkekredse, som de indtog. Udfigterne lovede Fremgang; thi Flere undersøgte Evangeliet paa forskjellige Steder. Der havde ikke været nogen Forfølgelse og Øvrighederne med én Undtagelse havde forholdt sig rolig. Fremgangen havde været størst i Sydvest Sjællands- og Kjøbenhavns Gren, hvilke have de fleste Medlemmer. I sidstnævnte Gren findes foruden en kvindelig Forening og unge Mænds og unge Dammers Forening ogsaa en Son-

dagskole, der har vist sig fordelagtig for Bornenes Undervisning.

Ældsterne C. C. A. Christensen og Henrik Jensen, hvilke for ikke lange siden vare ankomne hertil, udtrykte deres Glæde over Lejligheden, de havde at vidne om Guds Bærk i deres Fædreland. Forsamlingen hævedes derpaa til næste Dag.

Søndag Morgen Kl. 10.

Æfterat Mødet var aabnet fremstod Ældste D. Olsson fra Skaane Konf. og udtrykte i Korthed sin Glæde over at være tilstede ved denne Lejlighed. Han opmuntrede de Tilstedeværende til at undersøge vor Lære og ikke forfaste det, som var til deres Saliggjørelse og Frelse.

Ældste H. J. Christianen fra Kristiania hilsede fra de Hellige dersteds og sølte taknemmelig, fordi han atter kunde hilse paa de Hellige i Kjøbenhavn, hvor han tidligere havde

nydt megen Glæde. Evangeliet, som vi have annammet, bringer os Glæde og Tilfredshed; og naar vi ere trofaste og udføre vore Pligter, skulle vi aldrig miste vor Løn herken i dette eller det tilkommende Liv. Evangeliets Principer giver Lys og Kundskab og udvider vor Forstand. Han raadede Folket at anraabe Gud for at komme til Kundskab om Sandheden og erholde hans Forjættelser og frelses i hans Rige.

Ældste C. D. Fjeldsted glædede sig over at virke for Herrens Sag. Han fremviste det Arimelige i den Idé, som Verden har antaget, at Gud selv personlig vil domme hele Verden ud af Bogerne; selv om dette end foregik med stor Hurtighed vilde det dog medtage en Evighed at udføre det. Jesus fortalte Apostlene, at de skulde domme de tolv Israels Stammer, og Paulus sagde, at de Hellige skulde domme Verden, der vilde derfor blive mange Dommere. Han raadede Menneskene til at være forsigtige og ikke domme for strengt om os paa det at den samme Dom ikke skulde falde paa deres egne Hoveder. Herrens Forjættelser ere de samme i alle Tidsaldre og de Hellige, som annamme Evangeliet i denne Husholdning, ville erholde lige Velsignelser med de forrige Dages Hellige. Vi vare ikke komne for at domme Menneskene, men for at bringe et frelsende Budskab og lære Menneskene om Ombendelse, at de maa berede sig for Kristi anden og herlige Tilkommelse, som er nær for Døren, naar han skal komme med sine mange tusinde Hellige for at holde Dom over de Ugudelige, som have bejpotet Sandhedens Vej.

Eftermiddag Kl. 2.

Præsident W. S. Hansen sagde, at Konferencens Tilstand som et Hele var meget god. Brødrene i Forening med

ham havde søgt at sprede Sandheden blandt vore Medmennesker. I dette Arbejde havde de haft god Lykke, og indlemmet flere gode Sjæle. Det kunde siges til de Helliges Ros, at de havde været flittige i at opfylde deres Pligter i alle Henseender. Siden sidste Konference var 51 blevne døbte og Udfigterne for Fremtiden vare gode.

Ældste C. C. N. Christensen var glad ved den Lejlighed han havde til at bære sit Vidnesbyrd for sine Medmennesker i sit Fødeland. Vort Haab rækker ind i Evigheden og er ikke indskrænket til dette Liv; thi Opstandelses-Haabet giver os Mod til at møde alle Trængsler og Forfølgelser, som de Hellige maa gennemgaa, og hvis vi ere trofaste, skulle vi forenes med Slægtninger og Venner i de evige Voliger.

Ældste H. C. N. Hansen viste, at Jorden var forjættet de Hellige til en evig Arv, og de skulle opstaa og modtage deres Legemer i en herliggjort Tilstand formedelst Guds Kraft.

Ældste H. Larsen bevidnede at Guds Gjerning var begyndt paa Jorden, og Menneskene havde nu Lejlighed til at erholde sand Kundskab om Gud, hvilken Velsignelse han haabede de vilde paafjonne og eftertragte i Oprigtighed.

Præsident N. C. Flygare glædede sig ved at jamles med de Hellige. Uagtet det var en Fornøjelse for ham at lytte til sine Brødre, saa sølte han det dog som en Pligt, der paahvilede ham, at søje sit Vidnesbyrd til sine Brødres. De, som arbejdede med ham, vare gode Mand, som ønskede at forkynde Sandheden og søgte ikke at forføre Verden, som de beskyldes for. Hedningernes Begreber om Guds Retfærdighed overgaar de saakaldte Kristnes Lærdom med Hensyn til at faa Løn for sine Gjeringer. Sandhedens Mand lærer os hvad der er Ret og Uret, men Men-

neftene have altid forfulgt og hadet Sandheden og ville vedblive saa længe Morkets Magt har Herredomme paa Jorden. Han viste det fordærvelige i at følge Menneftenes Ceremonier; thi endfjønt de syntes smukke udvortes saa var det dog en forgjæves Guds Dyrkelse. De Sidste-Dages Hellige indføre ikke deres Lærdomme ved Dvaug, men appellerede til den menneskelige Fornuft og ere rede til at bevise Principerne af den hellige Skrift. Kirken var opbygget paa Aabenbaringens Klippe og Gud havde udvalgt en ulærd Ungling til at begynde sin Gjerning i de sidste Dage, og den førte saa tydelige Beviser, at det var umuligt den kunde være et Bedrageri. Den største Glæde et Mennefte kunde nyde, naar det forlod denne Skueplads, var at have en god Samvittighed.

Aften Kl. 7.

Da Mødet var aabnet fremstod Præsident W. S. Hansen og foreslog, at de Hellige skulde anerkjende og opholde Kirkens Autoriteter i deres Tro og Bon, hvilke fremstilledes i den Orden de nu indtage i Kirken, samt at vi opholde hinanden indbyrdes, hvilket vedtoges enstemmigt.

Eldste P. C. Geertsen paaminde

de Hellige at erindre den Pagt, som de nylig havde indgaaet med Herren og hverandre. Enigheden havde udrettet et stort Under blandt os, formedelst den vare mange Fattige udjammede fra Undertrykkelse. Han henviste til Daniels Forudsigelser om Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage og glædede sig at hans Lod var kastet med de Hellige.

Eldste H. J. Christianjen fremstillede Nødvendigheden af at vise Uydighed mod Herrens Befalinger ligesom Cornelius maatte gjøre, nagtet deene havde modtaget en Aabenbaring, der underrettede ham om, at hans Bonuer vare blevne hørte og hans Almiser opfegne for Gud, maatte han dog siden lade sig døbe. Falske Lærere paastode at det ikke fordrebes at vise Uydighed; men Gud havde sendt Engle til at betjene Menneftene, og Josef Smith havde faaet Myndighed til at døbe i Herrens Navn, og alle Mennefter opfordredes til at omvende sig. Han opmuntrede de Hellige til Mod og Udholdenhed og nedbad Herrens Velsignelse over dem, som ønske at tjene Gud og gjøre hans Vilje.

Konferencen hævedes derpaa til ubestemt Tid med Taksigelse af Præsident N. C. Flogare.

Konferencemøde i Aalborg.

Konferencemødet tog sin Begyndelse Lørdagen den 5te November 1887 Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bon.

Præsident M. Jørgensen bød Brodrene og de Hellige velkommen og gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorpaa han gav Lejlighed for Forstanderne at afgive Beretning om Grenenes Tilstand.

Eldsterne S. Madjen, J. Thomsen

og C. L. Christensen rapporterede Aalborg, Hjørring, Frederikshavns og Søby Grenene. Tilstanden blandt de Hellige var god; men der havde ikke været mange Forjæmlinger blandt Fremmede og paa enkelte Steder søgte Politiet at forhindre deres Virksomhed; desuagtet forventede de at noget kunde udrettes i den kommende Vinter.

Eldsterne Plouman og H. Sørensen

gav ligesaa en Beretning om deres Virksomhed.

Ældste J. C. N. Weibye fandt, at en stor Forandring var foregaaet blandt Folket, siden han sidst var her. Han paapegede enkelte af de forvandrede Værsætninger og Tænder, som Menneskene havde antaget. Han sagde, at Zion var opbygget ved de Fattige, som bleve indsamlede fra Nationerne, og det var de Helliges Pligt at betale Tiende af det, Herren gav dem, til Forfremmelse af hans Sag.

Præsident N. C. Flygare var glad ved at være tilstede og høre om Tilstanden. Selv om Udsigterne ikke vare saa lovende, skulde vi dog glæde os ved at arbejde for Guds Sag. Trængslerne ville komme, naar de Hellige ere udsamlende fra Folkene, og den Tid er ikke langt borte. Menneskene elste mere Mørke end Lys, fordi deres Gjerninger ere onde, og derfor vil Guds Dom komme over dem. Vi have begyndt paa den Bane, som fører til Livet, og det var hans Hensigt at vedblive; thi Enhver maa udarbejde sin egen Frelse. Evangeliet var bleven sendt for at oprejse Menneskene, men Nogle vare saa fordærvede i deres Moral, at de ikke kunde oprejses.

Modet hævedes til næste Dag.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Præsident M. Jørgensen oplæste en samlet Rapport for Konferencen, hvoraf det fremgik, at 13 vare døbte i de sidste 6 Maanedes. Konferencens Medlemsantal er 174. Der er afholdt 198 Forsamlinger hos Hellige og Fremmede; 98 holde Stjernen, og der findes 2 Søndagsskoler og kvindelige Foreninger i Konferencen. Han opmuntrede de Hellige til at opfylde deres Pligter i enhver Henseende, dersom de ønskede at erholde de Velsignelser, som Herren havde lovet

de Trofaste. Naar Guds sande Kirke havde været paa Jorden, da havde Herren haft inspirerede Tjenere til at vejlede sit Folk.

Ældste J. Thomsen bevidnede, at Kristi Kirke var oprettet igjen paa Jorden. Han paapegede den første Kirkes Frafsald og Udryddelse af Jorden, at Mørke og Vandfundighed havde hvilet over Menneskenes Sind i mange Aarhundreder, indtil Reformationen begyndte at løfte Sløret og bringe mere Frihed; men Tiden var ikke kommen den Gang for Oprettelsen af Guds Kirke; dog var det en Forberedelse for dette store Værk, som nu er bleven paabegyndt.

Præsident N. C. Flygare bemærkede, at en Hellig behøver aandelig Føde, lige saavel som vi behøve Føde for vore Legemer. De, som fornægte Troen, ere de mest uhykkelige Væsner af alle Mennesker, medens de Trofaste glæde sig og have et levende Vidnesbyrd angaaende Sandheden, hvilket Vidnesbyrd forges efterhaanden, som vi erholde mere og mere Kundskab. Den løsende og bindende Magt er givet til Jorden og er den Kraft, hvorved Menneskene alene kunne opnaa den sande Lykke; thi Guds Fred gives dem, som adlyde Evangeliets Fordringer, medens Rigdom ikke formaar at gjøre det. Han paamindede de Hellige om, hvilke store Opofrelser det havde kostet at bringe os til Kundskab om Sandheden, og ønskede, at vi skulde fortsætte det gode Arbejde og bringe den til vore Medmennesker; han paaviste, hvor store Summer der aarlig sendes fra Zion af Personer, som for saa Aar siden selv vare fattige, til de Fattiges Udsamling, hvilket er et Vidnesbyrd for, at Herren har velsignet sit Folk.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Ældste C. P. Christensen dvalede ved Forskjellen, som var sket i Tiden, som var forloben, siden Evangeliet først tilbødes denne Nation. Tusinder havde annammet det og glædede sig med Guds Folk i Klippebjergene.

Kirkens Autoriteter bleve derpaa præsenterede og anerkjendte af Forsamlingen, ligesom Missionærerne i Konferencen bleve beskikkede deres Arbejdsmarker.

Ældste F. C. N. Weibye bemærkede, at han ikke var kommen hertil for Bindings Skyld, men for at forkynde den Lære, han havde annammet. Han viste, at Engle havde besøgt vor Jord og gjengivet det evige Evangelium, og at den rette Daabsmaade var den, som forrettedes i Apostlenes Dage, for hvilket han fremsførte mange Beviser af Bibelen, ligesom han viste, at den var nødvendig til Salighed. Den Mand og Kvinde, som fornægter dette Princip, er ingen sand Kristi Efterfølger. Tegn skulde følge de Troende, medens de Bantro skal intet Tegn gives; thi Herren handler i Retfærdighed med sine Børn.

Præsident N. C. Flygare sagde, at vi levede paa en Tid, da der var mange religiøse Systemer blandt Menneskene, hvilket gjorde det vanskeligt for dem at fatte den rette Lære. Han kunde ikke tro den Lære, som lærtes i hans Barndom om Himmerig og Helvede, at der kun fandtes to Steder, hvortil Menneskene skulle gaa, men troede, at Menneskene, derjom de ikke havde erholdt Tilgivelse for deres Syn-

der, skulde dommes efter deres Gjerninger. Han viste, hvorledes Kristus prædikede for Manderne, som i mere end 2000 Aar havde været indesluttede i Fængsel. Evangeliet skal prædikes for al Skabningen, og „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig“ og finde Fred.

Aften Kl. 7.

Ældste J. Mathsen glædede sig over denne Sammenkomst, der havde været en stor Opbyggelse for ham. Han omtalte Faldet og dets Folger paa Menneskeslægten og formanede til at efterleve Herrens Bud og Befalinger, at vi maatte blive oprejste fra samme.

Ældsterne H. Sørensen og C. J. Blouman bar Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, som nu er gjengivet.

Præsident N. Jørgensen fremviste, at Tiden var kommen, da Mørket skulde skjule Jorden og Dumhed Folkene. Profeterne spaaede om en Uddeling i de sidste Dage, og Herren opfylder nu Forjættelsen. Menneskene kunde ikke taale Frelseren eller den Lære, han forkyndte, men udryddede den af Jorden. Der er kun én sand Lære, og den forkyndes nu, og Dommens Time vil følge efter. Han fremviste, at Ninive og andre Byer havde erholdt den Dom, som blev forkyndt over dem, og ligesaa vilde denne Slægt, naar Herrens Tid er fuldkommet.

Konferencemødet hævedes derpaa med Sang, og Taksigelse af Præsident Flygare.

Indhold.

En Epistel til Medlemmerne i Jesu	
Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige	49
Red. Bem.:	
Sabbaten.....	57

Antkomst og Beskikkelse.....	60
Konferencemøde i Kjøbenhavn....	60
Konferencemøde i Aalborg.....	62

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Vorensgsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Vorbing (B. Petersen).